

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Αριθμός Γνωμοδότησης 16/2016
ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
Τμήμα Ε΄
Συνεδρίαση της 2ας Φεβρουαρίου 2016

Σύνθεση :

Πρόεδρος: Μεταξία Ανδροβιτσανέα, Αντιπρόεδρος του Ν.Σ.Κ.

Μέλη: Κωνσταντίνος Γεωργάκης, Βασιλική Πανταζή, Δημήτριος Αναστασόπουλος, Ελένη Σβολοπούλου, Δημήτριος Μακαρονίδης, Σταύρος Σπυρόπουλος, Βασίλειος Καραγεώργος, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγητής : Σταύρος Σπυρόπουλος, Νομικός Σύμβουλος του Κράτους.

Αριθμ. Ερωτήματος: Το αριθμ. 319423/188560/9082/2711/16-11-2015 έγγραφο της Διεύθυνσης Βυζαντινών & Μεταβυζαντινών Αρχαιοτήτων/Τμήμα Βυζαντινών & Μεταβυζαντινών Αρχαιολογικών Χώρων, Μνημείων & Αρχαιολογικών Έργων του Υπουργείου Πολιτισμού και Αθλητισμού (ΥΠ.ΠΟ.Α).

Ερώτημα: Ερωτάται, εάν η αρμόδια υπηρεσία του ΥΠ.ΠΟ.Α δύναται να εξετάσει αίτημα χορήγησης άδειας αναστήλωσης ερειπωμένης οικίας στο Σούλι, κατόπιν γνωμοδότησης του Κεντρικού Αρχαιολογικού Συμβουλίου, μολοντί, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του υπηρεσιακού φακέλου, ο ενδιαφερόμενος δεν διαθέτει τίτλους ιδιοκτησίας

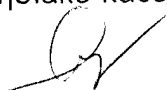
Επί του ανωτέρω ερωτήματος το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Τμήμα Ε') γνωμοδότησε ως εξής:

Ιστορικό

Από το περιεχόμενο του εγγράφου του ερωτήματος και τα στοιχεία του φακέλου προκύπτουν, μεταξύ άλλων, τα εξής πραγματικά περιστατικά:

1. Το Σούλι βρίσκεται στα όρια των νομών Θεσπρωτίας, Πρεβέζης και Ιωαννίνων και αποτελεί μία περιοχή φυσικά οχυρωμένη, καθώς περικλείεται από τις οροσειρές των Θεσπρωτικών βουνών, οι οποίες ενώνονται βόρεια σε σχήμα πετάλου και αφήνουν ένα άνοιγμα ΝΔ, το φαράγγι του Αχέροντα. Οι τέσσερις ερειπωμένοι οικισμοί που το απαρτίζουν (Σούλι-Μεσοχώρι, Σαμονίβα, Κιάφα, Αβαρίκος) είναι σημαντικοί από ιστορική και οικιστική άποψη. Κατοικήθηκαν από Σουλιώτικες φάρες ως το 1803, οπότε και εγκαταλείφθηκαν για πρώτη φορά, καθώς το Σούλι καταλαμβάνει ο Αλή-Πασάς και εγκαθιστά μετά το 1805 διακόσιες (200) περίπου οικογένειες Τουρκοαλβανών Λιάπηδων, οι οποίοι έκτισαν δικά τους σπίτια ανάμεσα σ' αυτά των Σουλιωτών. Το 1822 οι Σουλιώτες εγκαταλείπουν οριστικά το Σούλι, διωγμένοι από τους Οθωμανούς και καταστρέφονται τα περισσότερα κτήρια. Μόνο ένας εκ των οικισμών, η Σαμονίβα, κατοικήθηκε εκ νέου το 1825 από τη φάρα των Τοκαίων, προερχόμενη από την περιοχή της Λάκκας Σουλίου.

2. Τα ερείπια της περιοχής Σουλίου έχουν χαρακτηριστεί ως «ιστορικών διατηρητέον μνημείον» με την Υ.Α. 140672/6148/7-12-1956 (ΦΕΚ 281 Β'), ενώ με την αρ. πρωτ. ΥΠΠΟ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ33/73586/3269/23-7-2008 Υ.Α. (ΦΕΚ 362/ τ. ΑΑΠ) κηρύχθηκε και οριοθετήθηκε ο αρχαιολογικός χώρος του Σουλίου. Ο οριοθετημένος αρχαιολογικός χώρος περιλαμβάνει το Κάστρο Κιάφας, την Οχύρωση Κουγκίου, τη Γέφυρα Ντάλα, τη Σκάλα της Τζαβέλλαινας, ναΐσκους, ταμπούρια, νερόμυλους, ερείπια Βουλευτηρίου, το Σχολείο, παλαιά πηγάδια, κ.α. Επίσης, σώζονται σε σχετικά καλή κατάσταση τα σπίτια ιστορικών οικογενειών, όπως αυτά των: Μπότσαρη, Δαγκλή, Τζαβέλλα, Μπούση και επιπλέον διατηρούνται τα ερείπια 175 σπιτιών. Το 1952 η περιοχή του Τετραχωρίου κτηματογραφήθηκε και η νομή των λιβαδιών παραχωρήθηκε μέσω του Σ.Α.Α.Κ., εξ αδιαιρέτου, σε ακτήμονες κληρούχους της περιοχής του Τετραχωρίου, αλλά και σε κατοίκους χωριών εκτός Σουλίου. Κύρια χρήση ορίστηκε η κτηνοτροφική. Αποτέλεσμα της παραχώρησης ήταν να ξανακατοικηθεί ο ιστορικός χώρος, γεγονός που δημιούργησε πολλά προβλήματα στην Αρχαιολογική Υπηρεσία, δεδομένου ότι έγιναν αρκετές προσθήκες, προκειμένου να εξυπηρετηθούν οι ανάγκες των κατοίκων. Μεγάλο πρόβλημα αποτελεί και το ιδιοκτησιακό καθεστώς. Η επέμβαση στον ιστορικό τόπο του

Σουλίου κρίθηκε επιβεβλημένη, καθώς τα ερείπια των σουλιώτικων σπιτιών συνυπάρχουν με τα σημερινά ανακατασκευασμένα κτήρια των κτηνοτρόφων, μέσα σε μία άναρχη δόμηση, δημιουργώντας σύγχυση στον επισκέπτη. Η κήρυξη των ερειπίων της περιοχής Σουλίου ως «ιστορικών διατηρητέων μνημείων» (Υ.Α. 140672/6148/7-12-1956 - ΦΕΚ 281 Β'), καθώς και η πρόσφατη οριοθέτηση του ως αρχαιολογικού χώρου, δεν επιλύουν τα οικοδομικά προβλήματα της περιοχής και τη χρήση του χώρου.

3. Με τις αρ. ΥΠΠΕ/ΑΡΧ/Β1/Φ33/46470/995/π.ε/20-5-1984, ΥΠΠΕ/ΑΡΧ/Β1/Φ33/46470/995/π.ε./5-6-1984 και ΥΠΠΕ/ΑΡΧ/Β1/Φ33/1709/750/9-7-84 Υ.Α. συγκροτήθηκε επιτροπή από στελέχη του ΥΠ.ΠΟ. και συναρμόδιους φορείς για να εξετάσει τα προβλήματα προστασίας του Σουλίου και να προτείνει μέτρα ανάδειξης του κηρυγμένου ιστορικού και διατηρητέου μνημείου. Η επιτροπή στην από 9.7.1985 έκθεσή της πρότεινε, μεταξύ άλλων, την έρευνα και την τακτοποίηση του ιδιοκτησιακού καθεστώσ της περιοχής, καθώς και την λήψη των απαιτούμενων για την διασφάλισή του μέτρων, καθόσον, κατά τις διαπιστώσεις της, η περιοχή του αρχαιολογικού χώρου και ιστορικού τόπου και τα επ' αυτής ερειπωμένα ή αναστηλωθέντα οικήματα, ανήκουν κατά κυριότητα στο Ελληνικό Δημόσιο (βλ. σελίδες 9 και 10 της έκθεσης).

4. Το 2000 διαβιβάσθηκε στη Δ.Β.Μ.Α. η «Μελέτη συνολικής ανάδειξης του Τετραχωρίου Σουλίου και του Κάστρου της Κιάφας», η οποία εκπονήθηκε με τη διαδικασία του Ν. 716/77 «Περί μελετών του Δημοσίου». Η μελέτη συντάχθηκε με τη συνεργασία της τότε αρμόδιας 8^{ης} Ε.Β.Α. και του Τ.Α.Π. και περιλαμβάνει, Χωροταξικές και Ρυθμιστικές Μελέτες (ΚΑΤ. 01), Πολεοδομικές και Ρυμοτομικές Μελέτες (ΚΑΤ. 02), Μελέτες Τοπογραφίας (Φωτογραμμετρικές ΚΑΤ. 16) και Ειδικές αρχιτεκτονικές μελέτες (ΚΑΤ. 07).

5. Μετά τη διενέργεια αυτοψιών από επιτροπές μελών του Κ.Α.Σ. και αλληπάλληλες συνεδρίες του Συμβουλίου, η μελέτη εγκρίθηκε με την με αρ. πρωτ. ΥΠΠΟΤ/ΓΔΑΠΚ/ΑΡΧ/Β1/Φ33/76999/3380/5-8-2010 Υ.Α., σύμφωνα με την οποία στον οικιστικό ιστό Σουλίου επιτρέπεται η ανακατασκευή ερειπίων οικιών, των οποίων η αρχική μορφή μπορεί να τεκμηριωθεί -κατά προσέγγιση- βάσει των στοιχείων που θα συλλέγονται. Οι μελέτες θα περιλαμβάνουν πλήρη φωτογραφική τεκμηρίωση και λεπτομερή αποτύπωση της υπάρχουσας κατάστασης και τα κτήρια θα αποκαθίστανται σύμφωνα με τη μορφή που είχαν κατά το παρελθόν και με υλικά συμβατά προς τα υφιστάμενα, ενώ θα δηλώνονται και οι προτεινόμενες χρήσεις τους. Στην ανωτέρω απόφαση δεν γίνεται λόγος για το ιδιόμορφο «ιδιοκτησιακό» καθεστώς της περιοχής. Συγκεκριμένα, στην περιοχή του Σουλίου δεν υπάρχουν τίτλοι ιδιοκτησίας, αλλά κτήματα

του Δημοσίου που είχαν διανεμηθεί παλαιότερα σε κληρούχους για να διαμείνουν, χωρίς ωστόσο να δοθούν τίτλοι ιδιοκτησίας.

6. Η Γ. Δ είχε υποβάλει την 30-12-1978, αίτηση αναστήλωσης ερειπωμένης οικίας στο Σούλι προβάλλοντας για την νομιμοποίησή της ότι είναι κληρονόμος (εγγονή) αποκατασταθέντος στη νομή των λιβαδιών Τετραχωρίου ακτήμονα κτηνοτρόφου (κατά προσκόμιση της αρ. 6/19-8-1980 βεβαίωσης του προέδρου Σ.Α.Α.Κ Άνω Σιούρου). Το αίτημα εξετάστηκε από το Κ.Α.Σ. στην αρ. 19/20-6-1983 συνεδρία και ακολούθως εκδόθηκε η με αρ. πρωτ. ΥΠΠΕ/ΑΡΧ/Β1/Φ33/8988/190/15-7-1983 Υ.Α., σύμφωνα με την οποία δεν εγκρίθηκε το αίτημα, με την αιτιολογία ότι δεν επρόκειτο για αναστήλωση, αλλά για κατεδάφιση υπάρχοντος και ανέγερση νέου κτίσματος και σε έκταση που ανήκει στο Δημόσιο. Το 2006 η ενδιαφερόμενη επανήλθε με νέο αίτημα και η τότε αρμόδια 8^η Ε.Β.Α. με το με αρ. πρωτ. 450/7-2-2006 έγγραφο απάντησε ότι δεν είναι δυνατό να χορηγήσει άδεια αναστήλωσης σε ερείπιο, το οποίο δεν είναι ιδιοκτησία της, αλλά ανήκει στο Δημόσιο. Η ενδιαφερόμενη το 2009 κατέθεσε εκ νέου στην 8^η Ε.Β.Α. την με αρ. πρωτ. 6/19-8-1980 Βεβαίωση του Συνεταιρισμού Αποκαταστάσεως Ακτημόνων Κτηνοτρόφων (Σ.Α.Α.Κ.) Άνω Σιούρου, αντί τίτλου ιδιοκτησίας. Η ανωτέρω και ο σύζυγός της Σ. Δ με τις από 24-10-2013 και 17-3-2014 αιτήσεις τους προς την 8^η Ε.Β.Α. επανέλαβαν το αίτημα χορήγησης άδειας αναστήλωσης ερειπωμένης οικίας, επισημαίνοντας ότι ο αιτών Σ.Δ είναι απόγονος σουλιώτικης ιστορικής οικογένειας .

7. Ενόψει των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών υποβάλλεται στο Νομικό Συμβούλιο του Κράτους το ερώτημα ,εάν η Υπηρεσία δύναται να αντιμετωπίσει το υποβληθέν αίτημα χορήγησης άδειας αναστήλωσης ερειπωμένης οικίας στο Σούλι, διαβιβάζοντας την υπόθεση στο Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο για την κατά νόμο γνωμοδότηση, παρότι, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ο ενδιαφερόμενος δεν διαθέτει τίτλους ιδιοκτησίας.

Νομοθετικό πλαίσιο

8. Ο ν. 3028/2002 «Για την προστασία των Αρχαιοτήτων και της εν γένει Πολιτιστικής Κληρονομιάς» (Α'153), στα άρθρα 14 παρ. 1 και 2 και 16, μεταξύ άλλων, ορίζει:

«Άρθρο 14. - 1. Στους αρχαιολογικούς χώρους που βρίσκονται εντός σχεδίου πόλεως ή των ορίων νομίμως υφισταμένων ενεργών οικισμών είναι δυνατόν να καθορίζονται ζώνες προστασίας σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 13. Σε μη ενεργούς οικισμούς ή σε τμήματά τους που βρίσκονται εντός σχεδίου πόλεως ή των ορίων νομίμως υφισταμένων ενεργών οικισμών και αποτελούν αρχαιολογικούς χώρους, υπό την επιφύλαξη του προηγούμενου εδαφίου, απαγορεύεται η ανέγερση νέων κτιρίων και

επιτρέπεται η αποκατάσταση ερειπωμένων κτισμάτων, καθώς και η κατεδάφιση εκείνων που έχουν χαρακτηρισθεί ετοιμόρροπα υπό τους όρους των περιπτώσεων β/ και γ/ αντιστοίχως της παραγράφου 2 του παρόντος. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται σε αυτούς οι υπόλοιπες διατάξεις των παραγράφων 2, 3, 4 και 5 του παρόντος.

2. Στους ενεργούς οικισμούς ή σε τμήματά τους που αποτελούν αρχαιολογικούς χώρους απαγορεύονται οι επεμβάσεις που αλλοιώνουν το χαρακτήρα και τον πολεοδομικό ιστό ή διαταράσσουν τη σχέση μεταξύ των κτιρίων και των υπαίθριων χώρων. Επιτρέπεται μετά από άδεια που χορηγείται με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία εκδίδεται μετά από γνώμη των οικείου γνωμοδοτικού οργάνου: α)β) η αποκατάσταση ερειπωμένων κτισμάτων, εφόσον τεκμηριώνεται η αρχική τους μορφή και δεν εμπίπτουν σε κοινόχρηστο χώρο του οικισμού ή του εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου.....

Άρθρο 16 – Με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, η οποία εκδίδεται ύστερα από γνώμη του Συμβουλίου, συνοδεύεται από διάγραμμα οριοθέτησης και δημοσιεύεται μαζί με αυτό στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, εκτάσεις ή σύνθετα έργα του ανθρώπου και της φύσης σύμφωνα με τις ειδικότερες διακρίσεις του εδαφίου δ' του άρθρου 2 χαρακτηρίζονται Ιστορικοί τόποι. Στους ιστορικούς τόπους εφαρμόζονται αναλόγως οι διατάξεις των άρθρων 12, 13, 14 και 15».

9. Ο Αστικός Κώδικας στο άρθρο 1000 και με τον τίτλο «περιεχόμενο κυριότητας» ορίζει ότι «Ο κύριος του πράγματος μπορεί, εφόσον δεν προσκρούει στο νόμο ή σε δικαιώματα τρίτων, να το διαθέτει κατ' αρέσκεια και να αποκλείει κάθε ενέργεια άλλου πάνω σ' αυτό».

Ερμηνεία και εφαρμογή των διατάξεων

10. Γίνεται δεκτό ότι η άδεια εκτέλεσης οικοδομικών εργασιών, όπως είναι και η άδεια αποκατάστασης ερειπωμένου κτίσματος κείμενου εντός μη ενεργού οικισμού, που αποτελεί αρχαιολογικό χώρο ή ιστορικό τόπο, σύμφωνα με τις ρηθείσες διατάξεις των άρθρων 14 και 16 του ν. 3028/2002, δεν παρέχεται, ούτε χορηγείται από τις αρμόδιες Υπηρεσίες του ΥΠ.ΠΟ.Α αυτεπαγγέλτως, αλλά μόνον κατόπιν σχετικής αίτησης του νομιμοποιημένου προς τούτο προσώπου. Ως τέτοιο, νοείται κατ' αρχή ο κύριος του ακινήτου, καθόσον, σύμφωνα με την ρηθείσα διάταξη του άρθρου 1000 Α.Κ, έχει όλες τις εξουσίες επί του πράγματος και δικαιούται να το διαθέτει κατ' αρέσκεια, εφόσον δεν προσκρούει στο νόμο ή σε δικαιώματα τρίτων. Δύναται, όμως την νομιμοποίηση αυτή να διαθέτουν και άλλα πρόσωπα, εάν, κατά τις οικείες διατάξεις του Αστικού Κώδικα ή κατ' άλλες ειδικές διατάξεις, συνάγεται ότι δικαιούνται να ενεργούν τις εργασίες αυτές επί του

ακινήτου. (επικαρπωτής, νομέας κλπ.), καθώς, επίσης, και ο νομίμως εξουσιοδοτηθείς από τα πρόσωπα αυτά ή τον κύριο, ως πληρεξούσιος (πρβλ. Γνωμ. ΝΣΚ 39/1992, 614/1991). Σε περίπτωση κατά την οποία υφίστανται σοβαρές αμφισβητήσεις ή αμφιβολίες περί του νομιμοποιούμενου προσώπου (και δεν έχει εκδοθεί υπέρ αυτού τελεσίδικη δικαστική απόφαση), η Διοίκηση, προκειμένου να χορηγήσει την διοικητική πράξη της άδειας και μολονότι δεν είναι εκ του νόμου αρμόδια για την αναγνώριση του δικαιώματος αυτού, εν τούτοις, δύναται να εξετάσει και να κρίνει παρεμπιπτόντως (κατά πιθανολόγηση) το ζήτημα τούτο, του οποίου πάντως η τελική λύση ανήκει στα Δικαστήρια. Αναλόγως του πορίσματος της παρεμπίπτουσας αυτής έρευνας, η Διοίκηση οφείλει, εφόσον συντρέχουν και οι λοιπές νόμιμες προϋποθέσεις, να εκδώσει την άδεια, να αρνηθεί την χορήγησή της ή και να ανακαλέσει ήδη χορηγηθείσα άδεια (πρβλ. Γνωμ. ΝΣΚ 711/2002,, 779/1998., 39/1992, 614/1991. Πρβλ. συναφώς και ΣΤΕ 291/2012, 2628/2010, 1103/2006, 369/2002 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

11. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, ήδη από το έτος 1983 και εφεξής η Υπηρεσία, κατόπιν γνωμοδότησης του ΚΑΣ (βλ. πρακτικό συνεδρίασης αριθ. 19/20.6.1983) έχει απορρίψει επανειλημμένα το αίτημα της ενδιαφερόμενης Γ.Δ για την χορήγηση άδειας αποκατάστασης ερειπωμένης οικίας κείμενης στην περιοχή του αρχαιολογικού χώρου και ιστορικού τόπου του Σουλίου, με την αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι τα ερείπια της οικίας βρίσκονται εντός περιοχής που ανήκει κατά κυριότητα στο Ελλ. Δημόσιο, η δε αιτούσα δεν διαθέτει τίτλους ιδιοκτησίας. Την ίδια άποψη η Υπηρεσία εκφράζει σαφώς και χωρίς ειδικές επιφυλάξεις και στο έγγραφο του ερωτήματός της, επειδή, προφανώς, θεωρεί ότι, τόσο ο απορριφθείς αρχικός ισχυρισμός της αιτούσας, ότι δηλαδή είναι απόγονος αποκατασταθέντος στην νομή των λιβαδιών της περιοχής Σουλίου αποβιώσαντος κτηνοτρόφου, όσο και ο προβαλλόμενος νέος ισχυρισμός της, δηλαδή, ότι ο σύζυγός της Σ. Δ είναι απόγονος ιστορικής σουλιώτικης οικογένειας, δεν την νομιμοποιούν για την υποβολή του σχετικού αιτήματος. Επίσης, η Επιτροπή που συγκροτήθηκε από το Υπουργείο Πολιτισμού το έτος 1984 για την εξέταση των προβλημάτων προστασίας της ιστορικής περιοχής Σουλίου, διαπιστώνει ότι ολόκληρη η περιοχή αυτή ανήκει κατά κυριότητα στο Ελλ. Δημόσιο και, μεταξύ άλλων, εισηγείται την λήψη μέτρων για την προστασία των ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων του Ελλ. Δημοσίου, ακόμα και σε περιπτώσεις όπου ήδη έχουν αποκατασταθεί από ιδιώτες ερειπωμένες οικίες, κατόπιν (μη νόμιμων κατά την Επιτροπή), εγκρίσεων της τοπικής αρχαιολογικής αρχής (βλ. την από 9.7.1985 έκθεση της Επιτροπής αυτής). Τέλος, είναι άξιο προσοχής το γεγονός ότι η αιτούσα Γ. Δ., από

το έτος 1983 και μέχρι σήμερα δεν αμφισβήτησε δικαστικά τις αρνήσεις της Υπηρεσίας για την χορήγηση της αιτούμενης άδειας, ούτε άσκησε ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου αγωγή αναγνωριστική δικαιώματος στο επίμαχο ακίνητο, το οποίο (δικαίωμα), ενδεχομένως, να την νομιμοποιούσε για την υποβολή στο ΥΠ.ΠΟ.Α, του αιτήματος αποκατάστασης ερειπωμένης οικίας, σύμφωνα με τις ρηθείσες διατάξεις των άρθρων 14 παρ. 1,2 και 16 του ν. 3028/2002.

12. Κατόπιν τούτων, συνάγεται ότι δεν συντρέχει νόμιμος λόγος η αρμόδια Υπηρεσία του ΥΠ.ΠΟ.Α, να εξετάσει επί της ουσίας την εκκρεμούσα αίτηση της Γ.Δ και δύναται να την απορρίψει, εμμένουσα στις προηγούμενες, απορριπτικές του ίδιου αιτήματος αποφάσεις της.

Συμπέρασμα

13. Κατ' ακολουθία των προεκτεθέντων το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Τμήμα Ε') γνωμοδοτεί ομοφώνως ότι δεν συντρέχει νόμιμος λόγος η αρμόδια Υπηρεσία του ΥΠ.ΠΟ.Α, να εξετάσει επί της ουσίας την εκκρεμούσα αίτηση της Γ.Δ και δύναται να την απορρίψει με την αιτιολογία ότι η αιτούσα δεν διαθέτει τίτλους ιδιοκτησίας, εμμένουσα στις προηγούμενες απορριπτικές του ίδιου αιτήματος όμοιες αποφάσεις της.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

Αθήνα, 3 - 02 - 2016

Η Πρόεδρος

Μεταξία Ανδροβιτσάνεα

Αντιπρόεδρος του ΝΣΚ

Ο Εισηγητής

Σταύρος Σπυρόπουλος

Νομικός Σύμβουλος του Κράτους